

Arrest

nr. 86 201 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2012”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 10 oktober 2011 België binnen en dient op 11 oktober 2011 een asielaanvraag in.

Op 15 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 10 februari 2012 nr. 74 889 wordt de afstand van geding vastgesteld.

Op 17 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 20 maart 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten U. X.

geboren te M., S., op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.03.2012

Overwegende dat betrokkene op 11.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.12.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 14.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een afstand van geding vaststelde. Overwegende dat betrokkene op 20.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief dd. 19.03.2012 van S. B., verpleegster van het opvangcentrum van (...), voorlegt i.v.m. de (psychische) gezondheidstoestand van betrokkene. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vreest vermoord te worden door de familie T. bij terugkeer naar Albanië. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie (vernomen heeft dat zijn vader en broer binnen zouden blijven en hem verteld zouden hebben dat er nog niets veranderd zou zijn omdat de familie T. zich weigert te verzoenen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

Verzoeker stelt een tweede beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 94 977.

Op 15 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 74/18 van voormelde wet van 15 december 1980; schending van de rechten van verdediging.

3.2.1. De bestreden beslissing luidt:

“In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De loutere verwijzing naar het artikel 71/5 van het voormelde Koninklijk Besluit zonder de redenen te verduidelijken waarom dit artikel van toepassing zou zijn maakt geen uitdrukkelijke motivering uit in de zin van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto 2 en 3 van voormelde de wet 29 juli 1991 (R.v.St. nr. 53.985 van 22 juni 1995).

Schending van de motiveringsplicht.

3.2.2. De bestreden beslissing moet middels een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de bestreden beslissing in een taal die verzoekende partij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat zij die begrijpt kunnen worden bekomen. Hierover moet verzoekende partij worden ingelicht opdat hij zijn verzoek daartoe zou kunnen indienen (art. 74/18 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Doordat Attache R. M. enkel een afschrift overhandigde van de bestreden beslissing zonder verzoekende partij in te lichten dat hij op zijn verzoek een vertaling van die bestreden beslissing kan krijgen, schendt verwerende partij het recht op informatie van verzoekende partij zoals door het voormelde artikel 74/18 wordt gegarandeerd.

Schending van artikel 74/18 van voormelde Wet van 15 december 1980.

3.2.3. Doordat de bestreden beslissing de motieven die haar rechtvaardigen niet vermeld en verzoekende partij evenmin de mogelijkheid van schriftelijke of mondelinge informatie hierover kon krijgen, weet verzoekende partij niet welke de motieven zijn waartegen zij zich moet verdedigen.

De opgesomde wetshistoriek kunnen niet als motieven worden beschouwd en zijn bovendien irrelevant voor verzoekende partij.

Verzoekende partij kan hierdoor haar verdediging niet voorbereiden. Schending van de rechten van verdediging.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet omdat verzoeker geen nieuwe elementen heeft bijgebracht in het raam van zijn tweede asielaanvraag en dat verzoeker dit niet betwist. Derhalve diende de verwerende partij toepassing te maken van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) dat voorschrijft dat de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling de binnenkomst weigert of hem een bevel om het grondgebied te verlaten geeft wanneer hij beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

De verwerende partij meent dat een schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond, omdat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten aangezien zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Dit motief stelt verzoeker in staat om de redenen te begrijpen waarom de thans bestreden beslissing werd genomen.

De verwerende partij meent dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek inzake de schending van artikel 74/18 van de vreemdelingenwet en de rechten van de verdediging: verzoeker heeft immers met kennis van zaken een beroep kunnen indienen tegen de thans bestreden beslissing. Het middel is in dit opzicht onontvankelijk.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarom wordt aan verzoeker in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 december 1981 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen zeven dagen, overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de loutere verwijzing naar artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 december 1981, zonder de redenen te verduidelijken waarom dit artikel van toepassing zou zijn, geen uitdrukkelijke motivering vormt.

Artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 december 1981 luidt als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, waarbij aan verzoeker tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Op grond van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 december 1981 kon bijgevolg aan verzoeker bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten. De vermelding van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 december 1981 in de bestreden beslissing volstaat. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Artikel 74/18 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie betreffende de beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de vreemdeling bij de minister of zijn gemachtigde bekomen worden. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing.”

De bestreden beslissing vermeldt *in casu* inderdaad niet uitdrukkelijk dat een vertaling op verzoek verkregen kan worden. De vraag rijst of verzoeker hierdoor schade heeft ondervonden en of hij belang heeft bij deze kritiek, zoals de verwerende partij opwerpt in de nota.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten binnen de zeven dagen en waarom het een termijn van zeven dagen is, en in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, die verzoeker bij huidig verzoekschrift voegt, wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van welke landen verzoeker het grondgebied dient te verlaten en van de beroepsmogelijkheden die voor hem openstaan.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker persoonlijk werd overhandigd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat niet uitsluit dat bij deze kennisgeving een mondelinge uitleg werd gegeven over de inhoud van de bestreden beslissing.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels huidig beroep, waarin hij de verwijderingsmaatregel aanvecht, tijdig een beroep heeft kunnen instellen tegen de bestreden beslissing zodat niet wordt ingezien in welk opzicht zijn belangen op dit vlak zijn geschaad. Ook blijkt uit de bewoordingen van het middel dat verzoeker weet dat hij het grondgebied binnen de zeven dagen diende te verlaten. Verzoekers rechten zijn *in casu* gevrijwaard, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd vermeld dat een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering op verzoek van de vreemdeling kan worden verkregen bij de minister of zijn gemachtigde. Verzoekers kritiek die betrekking heeft op de modaliteiten van de uitvoering van de bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET